

Amsterdam, 1910

‘Welnu welnu
ik ben Rose de la Rue
en zij is Chanelle Labelle
ja met ons dan weet je het wel
Wij dansen en zingen
doen ook heel andere dingen
waar het allemaal om gaat is de pret
die heeft al menig brave man gered!’

Alleen die laatste zin al. Ouwe Ko had toch wel beter zijn best kunnen doen op dit lied. Maar ach, anders begrijpen die sukkel hier het natuurlijk niet. En dat rijmt. Ik kijk naar Sjaan die een draai maakt en daarbij haar rok net zo hoog optrekt als ik dat doe. Ouwe Ko zet het tussenstuk in, dat alleen voor hem en onze benen is. Met zijn sigaar tussen zijn tanden ramt hij op de toetsen alsof de piano vandaag nog naar de sloop moet.

Sjaan pakt precies op de juiste tel mijn hand en naast elkaar gooien wij onze benen om beurten hoog in de lucht, draaien zwierig in de rondte en lachen guitig, vooral guitig, totdat we verder mogen zingen.

Ze zijn allemaal hetzelfde, deze mannen. Nee, feitelijk alle mannen. Maar de meeste weten het toch wel te verbergen. Deze hier laten zich vrijuit gaan, daarom doen ze het ook hier en niet thuis. Met begerige ogen op

stokjes kijken ze hoe wij zo diep mogelijk buigen zodat onze borsten nog net niet uit onze korsetten vallen. Ik heb zoals elke avond het gevoel dat ik stik, en niet alleen door dat korset. Ook niet door de rook, die het café ver-sluiert. De afgebladderde ronde tafeltjes met lege glazen die snel weer gevuld zullen worden, de tientallen afbeel-dingen aan de muren van de cancanshows die Ouwe Ko meebracht na zijn bezoek aan de Moulin Rouge in Parijs omdat alleen de illusie doet begeren, de houten vloer die regelmatig zo vochtig is dat onze dansplek eerst droog-gewreven moet worden, willen we niet uitglijden, de ronde toog waar Ouwe Ko straks weer achter staat om iedereen nog een keer in te schenken: ik ben het allemaal gewend. Het zijn die smachtende blikken, die niet kun-nen wachten totdat Sjaan en ik aan een van de tafeltjes gaan zitten, die mij de adem benemen. En niet op de ma-nier zoals ze dat graag zouden willen. Die ogen die je al uitkleden als je nog niet eens je eerste slok hebt geno-men. Die mond die vergeet om de lippen goed aan het glas te zetten, waardoor er een straaltje vocht over de bezwete kin kruipt. Als voorbode van de werkelijke kwijl, meestal zo'n kwartier later als zo'n man zijn gulp opendoet, nadat hij mij heeft bevrijd van het korset. Met zijn kleren aan op mijn blote lijf komt liggen. Gelukkig zijn ze doorgaans snel aan hun gerief, doen hun broek dicht en stommelen de trap weer af om het met Ouwe Ko afgesproken bedrag op de toog neer te leggen. Ik weet nooit hoeveel dat is, maar het condoom is gratis, dat weet ik wel. En dat is dan weer aardig van Ouwe Ko, hij wil beslist niet dat we het zonder doen. Mannen die het weigeren er een te gebruiken, worden door hem persoon-

lijk de zaak uitgewerkt en nooit meer toegelaten. Die rubberen dingen, Ouwe Ko heeft er dozenvol van ingekocht. Dan kunnen we jaren vooruit, zei hij laatst, toen hij had opgevangen dat ze waarschijnlijk verboden gaan worden, net zoals wat wij na het dansen doen dan ook niet meer mag. Maar zover is het nog niet en wij kunnen altijd blijven dansen. Wat we daarna in onze slaapkamers uitvoeren is gewoon onze privézaak. ‘Zo moet je het zien en jullie hebben maar één klant per avond. Dat kan dus best een dagelijks wisselende vriend zijn’, had Ouwe Ko Sjaan en mij bezworen.

Nou ja, slaapkamers: twee hokjes waar net een twijfelaar in past. En een smal matrasje op de grond waarop ik slaap, want ik vertik het om dat op het peesbed te doen. Als ik het matras weer terug onder de twijfelaar heb geschoven, kan de deur open. Die slaapkamers van Sjaan ...